

[Finansministeren]

lig afdæmpning af pris- og omkostningsudviklingen sted i de senere år, og jeg kan forsikre hr. Ellemann-Jensen om, at det er regeringens hensigt, at denne udvikling skal fortsætte.

Alt i alt må jeg sige, at jeg fandt ikke, at det lykkedes hr. Ellemann-Jensen at sandsynliggøre, at den samfundsøkonomiske ramme, der er lagt til grund, er for høj. Men jeg er meget enig med hr. Ellemann-Jensen i, at planredegørelsen er et godt redskab at arbejde med, ikke bare i år, men også i de kommende år, under forudsætning af det, som vi forestiller os, nemlig en fortsat ajourføring og tilpasning af planen.

Hr. Ninn-Hansen beskæftigede sig med spørgsmålet om, hvordan vi kommer videre med arbejdet med de offentlige investeringer, således som de er beskrevet i redegørelsen, set i lyset af den økonomiske politik. Jeg kan hertil sige, at jeg ville finde det naturligt, at den del af investeringsprogrammet, som vil være indeholdt i finanslovsforslaget for 1979 og i budgetoverslagene for de følgende år, bliver drøftet i tilknytning til det finanslovsforslag, som fremsættes i august. På hr. Ninn-Hansens direkte spørgsmål kan jeg svare, at jeg vil være indstillet på sådanne drøftelser – naturligvis med partier, der normalt støtter finansloven.

Jeg takker hr. Langsted for hans positive indstilling i det hele taget til betydningen af de offentlige investeringer, som glædede mig. Jeg forstod, at hr. Langsted nærmest var af den opfattelse, at rammen var for lille, og på denne baggrund spurgte hr. Langsted, om investeringsredegørelsen var udtryk for ønsket om et nulvækstsamfund. Jeg kan sige til hr. Langsted, at det er ikke tilfældet. Der er heller ikke tale om en nulvækst for de offentlige investeringer, men om en vækst på ca. 1 pct. i 1980 i forhold til 1979, stigende til godt 3 pct. årligt i 1985.

Til hr. Ole Olsen skal jeg sige, at der er ikke tale om, at der bliver lagt noget loft over de kommunale investeringer. Som det fremgår af redegørelsen, følger regeringens investeringsprogram de foreliggende planer og budgetter på de kommunale anlægsområder til og med 1980. Hvad angår det, der ligger derudover, har jeg stor tillid til den dialog, som er under opbygning igennem det forbedrede budgetsamarbejde mellem stat og kommuner.

Til hr. Ib Nørlund, der jo havde en af sine sarkastiske dage, skal jeg sige, at jeg har aldrig nogen sinde lovet, at investeringsredegørelsen skulle være en plan til samfundets frelse i al almindelighed, og heller ikke, at et program for de offentlige investeringer frem til 1985 skulle være noget, der kunne frelse os definitivt fra den økonomiske krises problemer. Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt, og jeg tror heller ikke, det er muligt at løse den økonomiske krise alene eller altovervejende ved hjælp af et offentligt investeringsprogram. Men det er jo klart sagt i redegørelsen, at hvis vi har udsigt til en fortsat stor arbejdsløshed og vi i øvrigt har de valutarske problemer under kontrol, så er der ikke noget, der er nemmere end at forøge de offentlige investeringer og herigennem føre en mere beskæftigelsesfremmende politik. Jeg synes dog, jeg vil gøre hr. Ib Nørlund opmærksom på, at de offentlige investeringer ligger på et forholdsvis højt niveau i øjeblikket i kraft af det niveau, de kom op på i forbindelse med gennemførelsen af beskæftigelsesplan II.

Jeg tror på baggrund af de bemærkninger, som hr. Ib Nørlund gjorde om de offentlige investeringer på det sociale område og på det uddannelsesmæssige område, at hr. Ib Nørlund skulle underkaste tankerne på dette felt et lidt nøjere studium.

Men ellers var hr. Ib Nørlunds øvrige indlæg jo en anbefaling af DKPs almindelige økonomisk-politiske program med alle slagordene »kampen imod monopolerne«, »kampen imod EF«, »indførelse af 1930ernes importrestriktioner« og hele den øvrige såkaldte røde marmelade. Det skal jeg ikke beskæftige mig med i dag. Det er jo nemt nok, som hr. Ib Nørlund – med en enkelt reservation for så vidt angår vejinvesteringerne – gjorde det, at kræve alt godt fra havet. Men det er egentlig ejendommeligt, for når man besøger hr. Ib Nørlunds socialistiske fædrelande – hvis hr. Ib Nørlund da har mere end et socialistisk fædreland – så er der jo ikke tale om, når man snakker økonomisk politik eller planlægning med dem, at de på nogen måde mener, at der er råd til alting og råd til alting på én gang. De optræder i og for sig meget forstandigt og siger: i år har vi råd til det og det, og længere fremme i planlægningen håber vi at kunne komme igennem med det og det. Den forstandige og lidt moderate indstil-